

ladt; thi man maa jo dog lægge Mærke til, at hvis denne Lov slet ikke kommer ud, staar det Regeringen frit for at give de Bevillinger, den vil, og for saa lang Tid inden for nogenlunde rimelige Grænser, den finder hensigtsmæssigt, ja den er ikke en Gang forpligtet til at give disse Bevillinger saaledes, at de løbe ud paa samme Tid; alt, hvad der paa det Punkt var opnaaet ved Overenskomsten af 1889, vilde kunne gaa tabt, hvis man ikke vil vedtage denne lille Lov omtrentlig, som den er forelagt; thi det kan ikke nægtes, at Meningen paa det Punkt med Loven af 1889 var den, at man søgte at faa alle Bevillinger til at løbe ud paa ens Tid, for at man til den Tid kunde tage hele Teaterspørgsmaalet op til samlet Overvejelse og se at blive enig om en ny Ordning mellem de to Ting og med den høje Regering. For at give Tid til dette samtidig med, at man lægger et lignende Baand, som Regeringen har haft paa sig i 10 Aar, endnu i 2 Aar paa Regeringen, derfor er dette Forslag fremkommet, og derfor har jeg ment at maatte slutte mig dertil og kan ikke andet end anbefale Tingets ærede Medlemmer at stemme derfor. Men saa er der en anden Grund, hvorfor jeg ligeledes har ment det rigtigt at gaa med hertil, og det er just paa Grund af de Forhold ved det kongelige Teater, som den sidste ærede Taler omtalte. Det kongelige Teater er ikke saa heldig stillet, som ønskeligt kan være efter Loven af 1889. Det er nu heller ikke saa uheldig stillet, som den sidste ærede Taler mente; thi det vil ikke være saa overordentlig let for de private Teatre at komme i Besiddelse af det kongelige Teaters Repertoire, naar det kongelige Teater vil gøre sig lidt Ulejlighed med at bevare det, men det skal jeg ikke komme ind paa efter den højtærede Formands Opfordring til ikke at være for vidtløftig paa dette Punkt, men jeg maa dog sige det, at jeg vilde anse det for at være af overordentlig stor Betydning for det kongelige Teater, om det vilde være muligt at faa dette Ting og dernæst ogsaa det andet Ting til at gaa ind paa nogen Udvidelse, kun en ganske ringe, men dog nogen Udvidelse af det kongelige Teaters Monopol; jeg tror, det er nødvendigt for det kongelige Teater, at der sker en lille Udvidelse i saa Henseende. Der kan være meget andet, der kan være heldigt for det kongelige Teater, men dette er en af de Ting, der ere nødvendige for det, og hvis der nu slet ingen Lov kommer i Aar, og man saa risikerer, at den højtærede

Justitsminister giver ny Bevillinger for længere Tid — at vedkommende, der søger det, vil bede om at faa den for længere Tid, vil følge af sig selv, og naar der ingen Lov er, vil jeg ikke sige, at der er nogen absolut Grund til, at de kun skulde gives for to Aar — saa ser jeg ikke rettere, end at saa bliver det ikke muligt til næste Samling med Frugt at forhandle om dette Spørgsmaal, her ligger for, og saa bliver det ikke muligt at slutte en Overenskomst mellem de forskellige Anskuelser, dem, for hvem det kongelige Teater er det væsentligste ved den hele Sag, og dem, for hvem Spørgsmaalet om fri Teaterdrift og de private Teaters Interesser er det væsentligste. Det vil ikke være muligt, hvis man kommer ind i en Tilstand, hvor der endnu i 5, maaske i 10 Aar slet ikke kan være Tale om at faa en frugtbar Forhandling om denne Sag. Det vilde derimod være muligt, naar vi staa foran en Afgørelse, saaledes som vi paa et andet Punkt stod i 1889, hvorved det lykkedes den Gang at faa de to temmelig modstridende Anskuelser til at gaa ind under den samme Hat. Dette kan efter min Mening opnaas, naar man vil indskrænke Regeringens Bevillingsret, og man saa enten gennem en Lov eller gennem et Tilsagn gennem den højtærede Minister, bevæger den højtærede Minister til sammen med sin Kollega, Kultusministeren, at lade udarbejde et Forslag eller to Forslag, der staa i nøje uopløselig Forbindelse med hinanden, og som baade omhandle det kongelige Teaters Monopol og den Frihed, som man mener at kunne give de andre Teatre; saa tror jeg, der er en Mulighed for at komme til Ende med Sagen paa en fornuftig Maade. At gøre dette muligt, det er den anden Grund, hvorfor jeg har været Medforslagsstiller af dette Forslag, jeg tror ikke, at man fra det kongelige Teaters Standpunkt skal ønske, at dette Forslag ikke bliver vedtaget; tværtimod, det vil efter min Opfattelse være til Fordel for det kongelige Teater, om dette lille Forslag, som ganske vist ikke direkte vedkommer det, gaar igennem.

Justitsministeren (Rump): Forinden jeg udtaler mig om det foreliggende Lovforslag, skal jeg forudskikke to Bemærkninger. Hvad først Ordningen af det kgl. Teaters Forhold angaar, maa jeg minde om, at dette ligger fuldstændig uden for mit Omraade; det er en Sag, som alene vedkommer Kultusministeren, og alt, hvad der vedrører dette Forhold, maa jeg der-